

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pauli Segneri Societatis Jesu Brevis Vitæ Historia
cum ejusdem Concordia Quietis & Laboris in Oratione,
Expositione in Psalmum Miserere, Considerationibus de
Inferno, Expositione Cantici ...**

Massei, Giuseppe

AUGUSTÆ Vindel. & DILINGÆ, 1707

VD18 12383155

Versus XIII. Redde mihi lætitiã salutaris tui, & spiritu principali confirma
me.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47773)

Redde mihi letitiam salutaris tui, & spiritu principali confirma me.

I. **C**ONsidera, Perseverantiam finalem esse donum tam præstans, ut nemo illud mereri possit condignè; possit tamen citra dubitationem obtineri: quibus autem mediis? Vi orationis ardentis continuatæ: cum Christus sine ulla exceptione nobis promiserit; *Petite, & accipietis.* Ecce igitur, quomodo David non contentus tam præclarum donum priore versu petiisse, idemnet mox isto Versu repetat; id quod facere convenit in donis magni momenti. Quamquam hîc etiam ultra progreditur; sic ut non solum à DEO petat donum Perseverantiæ finalis, sed ab eodem etiam petat ejus pignora: hæc autem duo sunt: Primum est spes salutis non minùs post peccatum admissum, quàm antè, consequendæ: alterum non spes tantum, sed & certitudo obtinendæ hujus salutis.

Spes consequendæ salutis est communis omnibus illis, qui morali certitudine nôrunt, se vivere in DEI gratia. Quis proin dubitet, quin David, antequam peccaret, ejusmodi etiam spe gavissus fuerit? Si autem gavissus fuit, rectè nunc ille à DEO petit, ut hanc ipsi reddat; *Redde mihi letitiam salutaris tui.* Hoc est, *letitiam qua provenit à spe salutis à te mihi donandæ.* Hactenus non obtinuerat, ut certus esset; & idcirco animo prorsus magno ac fiduciâ, prima vice petit, ut confirmetur in gratia: *Et spiritu principali confirma me.* Usque adedò verum est, non esse favorem tam singularem, gratiam tam raram, quam sperare à DEO non possit, quem seriò pœnitet admissorum! Hæc est

est Pœnitentiæ excellentia, ut quando illa vera est ac seria, collocet hominem in statu obtinendi à DEO exquisitissimos illos favores, quoscunque Innocens habere potuisset. *In regno meo restitutus sum* (dicere potuit Nabuccodonosor post agnitum errorem è nemore reversus in Regiam) *in Regno meo restitutus sum, & magnificentia amplior addita est mihi, Dan. 4. v. 33.* Et tantundem cum ipso dicere potest Peccator quilibet, admissa serió deplorans.

Dixi, serió deplorans admissa: nec enim quisquis surgit post peccatum, ad eandem gratiæ altitudinem evehitur; sed alius ad altiorem, alius ad inferiorem, pro mensura doloris de malo admissio; & magis, pro mensura firmitatis propositi de vita emendanda: & quia hoc in Davide fuit valdè perfectum, idcirco eo effectum est, ut ad gradum in quocunque perfectionis genere altiorem surgeret: *Bonum mihi, quia humiliasti me, ut discam justificationes tuas. Psal. 118.*

Desiderasne tu interea iudicium Prædestinationis tuæ II. haud obscurum? Animum adverte, an illæ noxæ, è quibus emerxisti, te juverint, ut quàm antè fueras, melior evaderes. Si juverunt, gaude; id enim argumento est, te Electorum esse è numero. *Diligentibus DEUM, omnia cooperantur in bonum. Rom. 8.* Et quid denotat hoc omnia? etiam peccata; respondet audacter Glossa, secuta in ea re Sanctos Doctores. Enimvero æquissimum est, te in hac resipiscentiâ tuâ esse quàm maximè constantem. *Sicut fuit sensus vester, ut erraretis à DEO, decies tantum iterum convertentes requiretis eum: Baruch. 4. v. 22.*

Considera, omnem Peccatorem, etsi tam ex animo resipuerit, debere nihilominus præcipuam salutis spem reponere non in propria resipiscentiâ (hæc enim quantacunque

que sit, aliquando iterum mutari poterit) sed in Christo. *Christus in vobis spes gloria. Coloss. 1. v. 27.* Si magnus Pater prædestinavit nos ad Gloriam æternam, non aliunde hoc, quàm à JESU est. *Gratificavit nos in dilecto Filio suo. Eph. 1. v. 6.* JESUS fuit ejus Prædestinationis causa exemplaris; hæc enim nobis data est ad similitudinem ejus, quæ ipsi obtigit (quamvis hæc ipsi obtigerit tanquam Capiti, nobis autem tanquam membris.) JESUS fuit illius causa meritoria. A quo igitur, præterquam ab ipso, ejus executionem consequi possumus? *Non est aliud Nomen sub celo, in quo oporteat nos salvos fieri. Act. 4. v. 12.* Cùm æquissimum sit, bona omnia à capite in membra derivari.

Hoc jam inde à sua ætate Regi Davidi constabat, & proinde quis exprimat lætitiã, quam ille senserit, quoties subibat memoria, magnum hunc Servatorem, prius toti Mundo, deinde etiam ipsi, tanquam suo Progenitori, inclytam planè sobolem, fuisse promissum. Hæc tamen lætitiã plurimum in corde infelicis imminuta fuerat post facinus illud tam indignum; tum quia jure optimo timere poterat; promissionem sibi peculiariter factam eã tantum conditione, si fidem ipse DEO datam constanter servaret; tum etiam casu quo promissio illa non penderet ab ulla conditione, quid demùm emolumentum redundasset in Regem infelicem ex eo, quòd Servatorem aliis quidem, sed non sibi, progenuisset? Hanc erga lætitiã in Pœnitentiã suã solatium reddi sibi rogat, sic ut ipse sperare salutem possit, ut illam sperarant tam multi; & aliquanto etiam confidentiùs. Et quia hoc est, quod à DEO ille postulat, observat quàm jure ille ac merito utatur his vocibus: *Redde mihi lætitiã Salutaris tui*, hoc est, ut S. Hieronymus interpretatur, *JESU tui*. Vide etiam; ut tu tuo bono non minùs

aui-

bisp

animum advertas, quòd JESUS debeat esse omnis tua lætitia & exultatio, quando futuræ salutis tuæ meministi: *Exultabo in DEO JESU meo. Abac. 3. v. 18.* Si Salutem hanc ab ipso non habes, quis illam tibi dabit? & si ille tibi eam dederit, quis tibi illam tollet? *Omnia dedit Pater in manu ejus. Joh. 3. v. 35.*

Considera: potuisse Christum duplici modo consecutum esse Prædestinationem Electorum ad Gloriam. I. Primus est, si ipse precibus suis potentissimis (ab æterno à Patre prævisis) non intercessisset pro singulis, nec pro ullo hominum potiùs, quàm pro alio; sed tantùm rogasset Patrem, ut insignem aliquem numerum Electorum sibi concederet (*Turbam magnam, quam dinumerare nemo posset*) permittendo eidem totum arbitrium quoscunque vellet in hunc numerum admittendi. Alter erat, si Christus precibus illis suis speciali favore hunc præ illo Patri commendasset (omnium enim divinâ suâ scientiâ habebat notitiam) rogando Patrem, ut pro eorum quolibet efficacia essent, quæ erant accepturi auxilia, cùm alij eadem, suâ licet culpâ, merè sufficientia essent reddituri. Quo ex prædictis his modis Christus re ipsa sit usus, non satis constat; vero tamen similis videtur, fuisse usum secundo, tanquam magis convenienti Servatori non tantùm communi omnium, sed specialissimo singulorum. *Salvum me fecit, quoniam voluit me. Psal. 17. v. 20.* Verum quidem est, quòd ille muneri Servatoris respectu cujuslibet Electorum abunde fuisset satisfactorius, si solam ipse sibi vindicasset executionem eorum salutis, quam solus Pater decrevisset. Quanto autem majori titulo Servator singulorum est, si ipse id egit, ut singuli, & hi potiùs, quàm illi, eligerentur? Hoc enim vero erat operari ex dignitate Personæ, qualis ipse

L

ipse

ipse erat, Filius nimirum DEI tam dilectus: Non decet Primogenitum alicujus Monarchæ ita à Patre negotiis admoveri publicis, ut ad ipsum, præter executionem voluntatis paternæ, nihil pertineat; quo modo Ministris talia negotia committuntur; decet, si quidem eâ prudentiâ sit, ejusdem arbitrio multa committi. Humanæ Salutis executio nostris cujuslibet precibus tribui potest. Nostrum quilibet eam impetrare potest precibus sibi ipsi, uti & aliis, nec generatim tantum, sed certis etiam quibusdam. *Orate pro invicem, ut salvemini. Jac. 5. v. 16.* Convenientissimum proin erat Christum hoc in genere plus posse, quàm alium quemlibet: posse scilicet impetrare non solum executionem Electionis ad Gloriam, sed ipsam adeò Electionem: quæ est meta tam sublimis, ut ad eam sagittæ ejus, qui homo duntaxat sit, non pertingant *S. Tb. 1. p. q. 2. 3. ar. 8.* Ad exequendam Salutem S. Pauli non nihil contulit S. Stephanus, etsi non nisi Discipulus JESU esset. Et JESUS ipse plus modoque longè excellentiore non contulerit, ad obtinendum scilicet ipsum Pauli æternum salvandi decretum? Quod si autem decretum hoc pro Saulo impetrare Christus potuit (hâc ipsâ fortassis causâ vas Electionis ab ipso appellatus, *Vas electionis est mihi iste*) cur idem impetrare non potuerit pro Petro, pro Joanne, pro Jacobo, & quolibet alio tam multorum suorum Fidelium, quos eâ causâ toties Electos suos compellavit? *Ego scio, quos elegerim, Joh. 13. v. 18.*

Filio à Patre jus prærogativum tam insigne concedi nihil pugnat cum ratione: quo enim actu ac decreto Pater voluit & intendit Christum, eodem etiam Electos respectu Christi generatim decernere potuit, sic ut Christus esset *Primogenitus in multis fratribus. Rom. 8. v. 29.* Et quo decreto

creto Pater generatim Electos voluit, poterat (ad hoc ut eos Christo magis devinceret) velle, ut eos Christus, inter Mortales degens, speciatim peteret, relicta ipsi eorundem optione. Et si Pater facere hæc omnia potuit, vero longè simillimum est, re ipsa fecisse, ut colligitur è verbis illis peculiari observatione dignis quibus Filium Pater est allocutus: *Postula à me, & dabo tibi gentes hereditatem tuam. Ps. 2.* Et ex illis, quibus subinde Apostolos Christus est allocutus. *Vos estis qui permansistis mecum in tentationibus meis: & ego dispono vobis, sicut disposuit mihi Pater meus, Regnum. Luc. 22.* Dum dixit illis *Ego dispono vobis Regnum*, palàm fecit, se fuisse causam impetratoriam Prædestinationis ipsorum singillatim; dum dixit, *dispono vobis, sicut disposuit mihi Pater*; ostendit se simul fuisse causam exemplarem. Hoc autem si ita habet, quas illi ab Electis per omnem deinceps æternitatem gratias agi par erit? An & tu illas reddes? Vide quis sit Amor, quo tu in Christum ferris: & inde non magno negotio argues, quis fuerit Amor Christi in te, quando inter Mortales, tanquam author Salutis cum lacrymis rogabat, à DEO constitutus, respectu tui perinde, ac cujuscunque alterius, Salutare DEI.

IV.
 Considera, quòd sperare salutem non temerè, sed cùm magna ratione, sicut illam sperat, qui fiduciam suam novit reponere in meritis Christi JESU, sit res conjuncta cum magna lætitia. Nec tamen vel hæc lætitiâ contentus penitus fuit David, ut audisti. Cupiebat à spe transire ad securitatem. Atque idcirco postquam DEO dixit, *Redde mihi lætitiâ Salutaris tui sive JESU tui*; mox subjungit: *& Spiritu principali confirma me.* Confirmatio in gratia, sicut est donum proprium Terminum ad quem tendimus, ubi, virtute claræ DEI visionis, nemo porro pecca-

re poterit, ita rara admodum esse debet in Via. Constat autem hæc Confirmatio in perpetua quadam ac continua serie auxiliorum ac gratiarum tam aptarum, tam efficacium, ut non permittant libero arbitrio ferri in partem divinæ legibus oppositam, sed illud semper retineant propensum ad DEI iussa, id quod est proprium Beatorum in Patria. *Confirmatum est cor ejus; non commovebitur. Psal. 118. v. 8* Hinc si DEUS alicui in mortali hac vita degenti gratiam istam ac donum confert (& quin aliquando confert ambigi non potest) non tamen semper eundem de collato tali dono facit certiores; imò vix unquam id facit, cum ea incertitudo incredibile quantum conferat ad complurium virtutum exercitationem, quæ ab ea derivantur; quales sunt, Timor castus, Vigilantia, Submissio, indefessa in imploranda DEI ope diligentia, aliæque similes, quæ cogitanti facile in mentem venient. *Beatus homo, qui semper est pavidus.* Et tamen hanc, de qua diximus, certitudinem, videtur hic David in animo suo desiderasse: quid enim ad sinceram lætitiæ contulisset, confirmatum esse spiritu, quem ipse appellat, Principali, nisi ipsi de hac confirmatione constitisset? Ceterum ego hic libenter ex te quærerem: quam tandem cordis lætitiæ hac in vita percipere tu possis, si in hac, quam vivis vita, de salute tuam non potes esse certus, ut ne prudentem quidem spem habeas?

- V. Considera, duplicem esse posse propriæ salutis certitudinem. Prima est, quæ habetur ex divina Revelatione: hanc autem desiderare absque peculiari DEI instinctu, qui ad eam petendam impellat, non est laudandum. Altera nascitur ex signis, quæ Sancti, tanquam magis secunda, in medium afferunt. Et hanc non suspirare tantum, sed
 procu.

procurare, & procurare quibuslibet impendiis omnino par est. Signorum istorum securissimum procul dubio est; constans & indefessa executio omnium operum bonorum; quæ quidem perpetua serie, quoad ejus potest, conjungantur; hoc enim indicavit S. Petrus iis verbis: *magis satagite, ut per bona opera certam vestram vocationem & electionem faciatis: hæc enim facientes non peccabitis aliquando. 2. Petr. 1. v. 10.* Sed quia Signum hoc valdè est universale, en aliud specialius, quod summam in te semper parere lætiti- am debeat: Quidquid agis, puro erga DEUM amore age- re: *Latetur cor querentium Dominum. Psal. 104. v. 3.* Hic, si suis rem momentis libramus, est Spiritus principalis, quem hîc petit Psalmographus, dum ait: *& Spiritu prin- cipali confirma me.* Spiritus non plebejus, sed Principe, qualis David erat, dignus, hoc est, spiritus non infectus amore sui, non studiosus suorum commodorum, non ab- jectus, nullam penitus sui, sed unius DEI habens rationem. O quàm istud securam tibi pollicetur salutem, imò illam efficit, dum te contra omnem assultum invictum facit: *Confirmat te, Querite Dominum, & confirmamini. Psal. 104. v. 4.* Et quam tandem ob causam existimas verbis tam non ambiguis pronuntiâsse Apostolum? *Certus sum quia ne- que Mors, neque Vita, neque Angeli, neque Principatus, neque Virtutes, neque instantia, neque futura, neque fortitu- do, neque altitudo, neque profundum, neque creatura alia po- terit nos separare à charitate DEI, qua est in Christo JESU Domino nostro. Rom. 8. v. 38.* An ita locutus est ob eam, quam de salute certò consequenda habuerit, Revelati- onem? Verior opinio est, talem non accepisse, dum uno tantum anno priùs in prima sua ad Corinthios contrari- um disertis verbis affirmavit, eò progressus ut diceret: *Ca-*

stigo corpus meum, & in servitutem redigo, ne fortè, cum aliis predicaverim, ipse reprobus efficiar. 1. Cor. 9. v. 27. Ita igitur pronuntiavit, quia experiebatur in se decretum firmissimum non quærendi porro quidquam præter JESUM: *JESUS Christus heri & hodie: ipse & in secula.* Hebr. 13. v. 8. Fixum illi erat, cogitare de JESU, loqui de JESU, laborare propter JESUM, vivere jam non sibi, sed soli ipsi JESU, donec denique etiam moreretur propter JESUM. *Charitas Christi urget nos, ut qui vivunt, jam non sibi vivant, sed ei, qui pro ipsis mortuus est.* 2. Cor. 5. v. 15. Et qui aliud non vult, quàm JESUM, quid tandem metuat? hunc illi auferre nemo poterit. Spiritus igitur iste purissimus Charitatis, etiam Spiritus Principalis vocatur, quia est Spiritus imperans, superior nimirum omni alio spiritu animali, cupido, diabolico, qui nos separare velit à DEO: *Spiritus robustorum, quasi turbo impellens parietem.* Jf. 25. v. 4. Et si ille talis est, quid jam mirum, quòd ipsum ipsissimum hîc perat David, ad tanto semper certiozem efficiendam salutem suam? Spiritum, qui hoc in Mundo nihil jam suum, sed solum DEUM quærare propositum habeat?

VI.

Considera, videri hîc posse nonneminem, quòd ego non advertens quid agam, faciam Davidem affirmare inter se apertè pugnantia. Dico enim partè unâ, quòd ille ardentissimè desiderârit Spiritum non jam aliud quidquam curantem, quàm DEUM solum: *Spiritu principali confirma me.* Parte autem alterâ affirmo, desiderâsse illum summâ sollicitudine certam reddere salutem suam. *Redde mihi lætitiã Salutariã tuã.* Hæc quomodo cohærent? tam anxie cogitare de se (in iis etiam quæ ad æternam spectant Beatitudinem) & DEUM unum ac solum velle, an non pugnant inter se? Quomodo pugnant? respondent invicem

cem quàm bellissimè : & qui oppositam doctrinam simplici popello venditare non dubitavit, non fuit Dux; fuit Seductor Animarum. Et quid tandem aliud est, Salutem suam studiosissimè curare, quàm idoneum se reddere, quàm anhelare ad consequendum finem suum ultimum? Finis autem noster ultimus an aliud est, quàm DEUS ipse, fidelissimis obsequiis cultus in Via, & possessus cum gaudio in Patria? Qui igitur magis sibi cordi habet finem ultimum, is etiam DEUM magis sibi cordi habere dicendus est. Atqui hic DEUM sibi quærit: sit ita: hoc autem nihil obest quò minùs quærat DEUM. Ille enim DEUM magis quærit & curat, qui magis cordi habet exequi, quod DEUS præ aliis omnibus ab eo exigit. Quid autem magis DEUS à nobis petit, quàm ut salvemur? Hunc ob finem ipse nos condidit. Sufficit igitur, ut in sic quærendo nos, non simus ipsi nobis noster finis, sed ut DEUS sit iste finis. Quid his verbis innuo? Sufficit ut nos, quærendo nobis DEUM, non solum fideli obsequio cultum in vita, sed etiam cum gaudio possessum in cælo, non quæramus illum nobis propter nos, super omnia, sed nobis propter ipsum, hoc est, propter ipsum amandum per omnem æternitatem, sicut meretur amari (cùm hac in vita id tam difficulter fieri possit) propter ipsum admirandum, propter ipsum adorandum, laudandum, glorificandum à nobis simul pleno, cum tot Beatis cæli spiritibus, choro. Dubitâsne num David aliâ magis quàm hac causâ & ipse desiderârit suam Salutem? Certum est, quòd si ipse aliquando dixit tam disertè: *Unam petij à Domino, hanc requiram, ut inhabitem in Domo Domini, omnibus diebus vitæ meæ. Psal. 26.* Aliâ palàm facere voluerit, quâ causâ id dixerit, & idcirco etiam

etiam affirmârit *Beati qui habitant in domo tua Domine: in secula seculorum laudabunt te. Psal. 83.*

VERSUS XIV.

Docebo Iniquos vias tuas, & Impij ad te convertentur.

- I. **C**ONSIDERA; æquum omnino fuisse, ut postquam David tam multas à DEO gratias, & ipsam adeò omnium maximam, finalem nimirum Perseverantiam, petierat, ut ipse vicissim etiam cogitaret, quas pro tantis donis reddere vices posset. Ecquod autem primum fuit eorum, quæ reddere parabat? fuit satisfactio ab eo præstanda pro pravis exemplis, quibus alios ad malum irritârat. Erant hæc exempla, ut notum est omnibus, duplicis generis: aliis enim nocuerat directè & ex ipso actus sui fine; aliis obliquè, & velut per consequens. Directa spectabant Betsabeam, à Rege impulsam ad adulterium; nuntios ad eam missos, qui, si sponte ipsa nollet, etiam invitam & renitentem perducerent: Joabum inductum literis fraudulentis, ut in prima acie statueret Uriam, eumque in ipso certaminis calore destitueret, ut ita qui arte interficiebatur, casu cæsus videretur. Indirecta & obliqua fuerant, quæ non Subditos tantum, in quorum ea notitiam pervenerunt: sed & exteros graviter offenderant. Etsi enim nihil non ageret David, ut cunctos facinora tam propudiosa laterent, nimium quantum tamen jam transpiraverat ad verutos eorum notitia (ut in Magnatum delictis assolet) & ab his etiam ad alios minùs emunctæ naris emanaverat. Unde etsi nemo præfenti Davide ausus unquam est se consci-
- um ar-